

Η Κοκκινοσκουφίτσα και τα δώρα του Λύκου
(συνεργατικό παραμύθι)

Κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη...

Δώσε κλώτσο, να γυρίσει παραμύθι να αρχινίσει !

Παραμύθι παραμύθι το κουκί και το ρεβίθι εμαλώνανε στη βρύση... πέρασε και η φακή και ξεκίνησε αυτή....

Μια φορά και έναν καιρό στη μεγάλη γκρι Πολιτεία ζούσε ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Κάρεν.

Ήταν φτωχό, περπατούσε πάντα ξυπόλυτο...

Κάποια στιγμή στη ζωή της εμφανίστηκε μία σπουδαία κυρία, η οποία την υιοθέτησε και έζησε μαζί της χρόνια όμορφα και ευτυχισμένα...

Είχε έναν υπέροχο παιδικό φίλο τον Ένκαρ, του οποίου ο πατέρας ήταν παπουτστής. Ο Ένκαρ κάποια στιγμή της χάρισε ένα ζευγάρι κόκκινα παπούτσια.

Αυτά τα κόκκινα παπούτσια ήταν δικά του, αλλά δεν τα φορούσε ποτέ γιατί στο χωριό του τον κορόιδευαν, στη γειτονιά του τον κορόιδευαν, το κόκκινο το χρώμα έλεγαν, δεν ταιριάζει στα αγόρια...

Αυτά λοιπόν τα παπούτσια ήταν τα αγαπημένα παπούτσια της Κάρεν, αφού ήταν τα παπούτσια που της χάρισε ο αγαπημένος της φίλος.

Γενικά η Κάρεν αγαπούσε πάρα πολύ το κόκκινο χρώμα. Ήταν το χρώμα της δικής της παιδικής ηλικίας. Της ηλικίας της αθωότητας...

Τα χρόνια είχαν περάσει και η Κάρεν με τον Ένκαρ είχαν μεγαλώσει... Αγαπημένοι πάντα αποφάσισαν να ζήσουν μαζί στην μεγάλη Γκρι Πολιτεία . Νοίκιασαν ένα μικρό ισόγειο διαμέρισμα στο κέντρο της πόλης γιατί τα οικονομικά τους ήταν <<δύσκολα>>.

Έπρεπε να βρουν και μια δουλειά για να πληρώνουν λογαριασμούς, φαγητό και ενοίκιο. Δίπλα από το σχολείο της Πολιτείας, της Γκρι Πολιτείας είχε μια μεγάλη αποθήκη. Ήταν άδεια για χρόνια και σε κακή κατάσταση...

Με προσωπικό κόπο, της έβαλαν ένα ξύλινο πάτωμα και σε λίγες μέρες μεταμορφώθηκε σε μια συμπαθητική αίθουσα χορού...

Η Κάρεν είχε σπουδάσει χορό.... Ήταν μια σπουδαία μπαλαρίνα... Το παιδικό της όνειρο είχε πραγματοποιηθεί... με κόπο και πολλή δουλειά βέβαια... μάτωσαν τα ποδαράκια της στην κυριολεξία με εκείνες τις πουέντ !

Ένα μικρό χώρισμα στην αριστερή πλευρά της αίθουσας έγινε γραφείο αλλά και χώρος εργασίας για τον Ένκαρ ...

Είχε μάθει την τέχνη του παπουτσή από τον πατέρα του...

Ένα καλοπόδι, ένα σφυράκι, μια πένσα... δέρματα... και πολλές κορδέλες...

Έφτιαχνε παπούτσια μπαλέτου και επιδιόρθωνε τακούνια και τσάντες... ένα μεροκάματο έβγαινε...

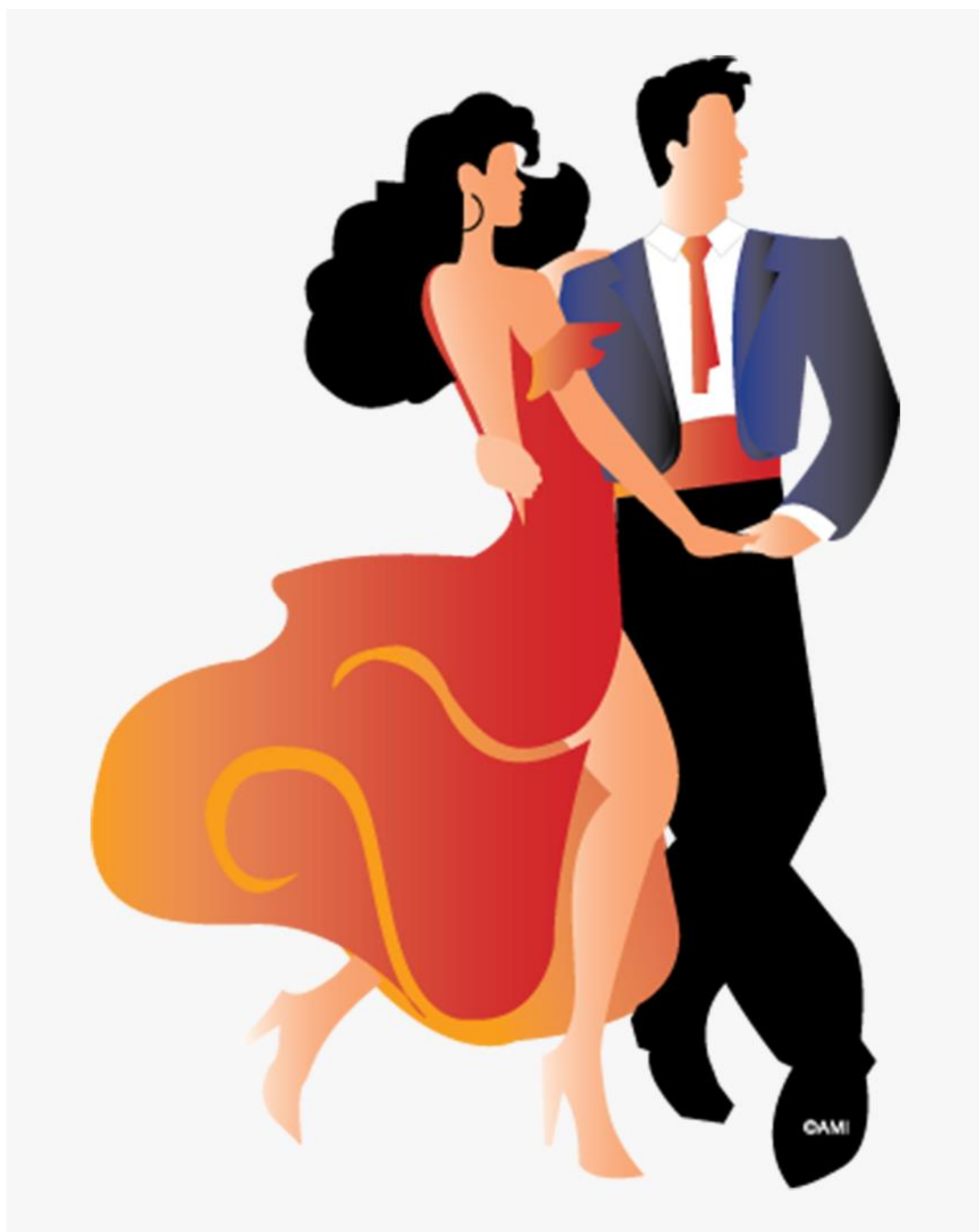
Σε λίγο θα τον μάθαιναν όλο και περισσότεροι... ήταν αισιόδοξος... Κάθε αρχή και δύσκολη...

Όταν δεν δούλευε γυρνούσε στο βουνό και μάζευε βότανα... άγρια μέντα, φασκόμηλο, δυόσμο και μανιτάρια...

Είχε και άδεια οπλοφορίας κυνηγού αλλά ποτέ δεν σημάδεψε πουλί ή λαγό...

Το πολύ πολύ ένα κλικ ακουγόταν από το φακό της φωτογραφικής του μηχανής... Αγαπούσε τη φύση, τη ζωή και την Κάρεν φυσικά...
Σιγά σιγά αγάπησε και τον χορό...Χόρευε μαζί με την .Κάρεν στην μεγάλη αίθουσα...

Ένωθε σαν να την ακολουθούσε στο δικό της όνειρο και προσπαθούσε να το ντύσει με όμορφα χρώματα! Άκουγε και μουσική, χαλάρωνε με βιβλία... δεν ήταν όλες οι ώρες για βόλτες.

Τα παγερά και βροχερά απογεύματα τα περνούσαν στο σπίτι δίπλα στη φωτιά που ζέσταινε την αγάπη τους. Ναι ήταν ευτυχισμένοι. Έτσι ονόμαζαν αυτό που ζούσαν. Ευτυχία!

Σήμερα τελείωσαν την διακόσμηση της αίθουσας χορού! Στην πόρτα του εργαστηρίου κρέμασαν το πρώτο ζευγάρι παπουτσιών μπαλέτου της Κάρεν επισκευασμένα και βαμμένα από τον Ένκαρ.

Ήταν δεν ήταν 8 χρονών όταν τα είχε πρωτοφορέσει.

Λίγο έξω από αυτή την Πολιτεία ζούσε και ένα άλλο κοριτσάκι που αγαπούσε πάρα πολύ το κόκκινο το χρώμα.

Ζούσε με τη μητέρα του. Φορούσε πάντα κόκκινα ρούχα, είχε μία κόκκινη κάπα, είχε μία κόκκινη ποδίτσα, κόκκινο σκουφάκι, σαν να μιλάμε για την Κοκκινοσκουφίτσα ε;

Ας παρατηρήσουμε λίγο τη ζωή της Κοκκινοσκουφίτσας. Φαίνεται μία μονότονη ζωή, μακριά από την πόλη αλλά με πολλές χαρές

Γιατί η κοκκινοσκουφίτσα αγαπούσε πολύ τη φύση, το δάσος, τα ποταμάκια, τα πουλάκια, όλα τα ζώακια. Η Κοκκινοσκουφίτσα έχει μία ιδιαίτερη αδυναμία στη γιαγιά της που την αγαπούσε πάρα πολύ. Η γιαγιά της βέβαια ζούσε κάπως μακριά, έξω από την πολιτεία, από την άλλη πλευρά του δάσους.

Η Κοκκινοσκουφίτσα την επισκεπτόταν συχνά και πάντα με προσοχή γιατί στο δάσος υπάρχουν πάντα και κίνδυνοι. Ένας από αυτούς τους κινδύνους ήταν ο κακός ο λύκος.

Έτσι της έλεγε η μητέρα της. Βέβαια η Κοκκινοσκουφίτσα δεν είχε μαλώσει ποτέ με το κακό λύκο.

Έτσι στο μυαλό της ίσως να τον θεωρούσε και φίλο της, όπως φίλοι της ήταν τα ελάφια, οι σκίουροι, τα προβατάκια, τα κατσικάκια, όλα αυτά τα ζωάκια που συναντούσε στη βόλτα της στο δάσος.

Ένα πρωινό ξεκίνησε από το σπίτι της να πάει να επισκεφτεί την αγαπημένη της γιαγιά.

Η μητέρα της είχε βάλει στο καλάθι πίτα, ένα μπολάκι με σουπίτσα και κάποια μπισκότα που είχε φτιάξει- αγαπημένα της γιαγιάς -.

Ήτανε άνοιξη και η Κοκκινσκουφίτσα ξεχάστηκε με την τόση ομορφιά μαζεύοντας λουλούδια, παπαρούνες, (βέβαια τις αγαπημένες της) και μαργαρίτες ολόασπρες και κίτρινες

Δεν παρατήρησε ότι πίσω από τους θάμνους την ακολουθούσαν κάποια μάτια, άκουγε βέβαια κάποιο θόρυβο, αλλά ήταν ένας θόρυβος, όχι τόσο περίεργος για το δάσος.

Φτάνοντας σε ένα ξέφωτο έκατσε να ξεκουραστεί. Ήταν φανταστικό το τοπίο. Άφησε κάτω το καλάθι της.

Ο ήλιος ήταν δυνατός και είχε ιδρώσει ,έτσι έβγαλε την κάπα της, την άπλωσε χάμω στο χορτάρι σε αυτό το πράσινο βελούδινο χαλί της Άνοιξης και ξάπλωσε κλείνοντας τα μάτια στον ήλιο.

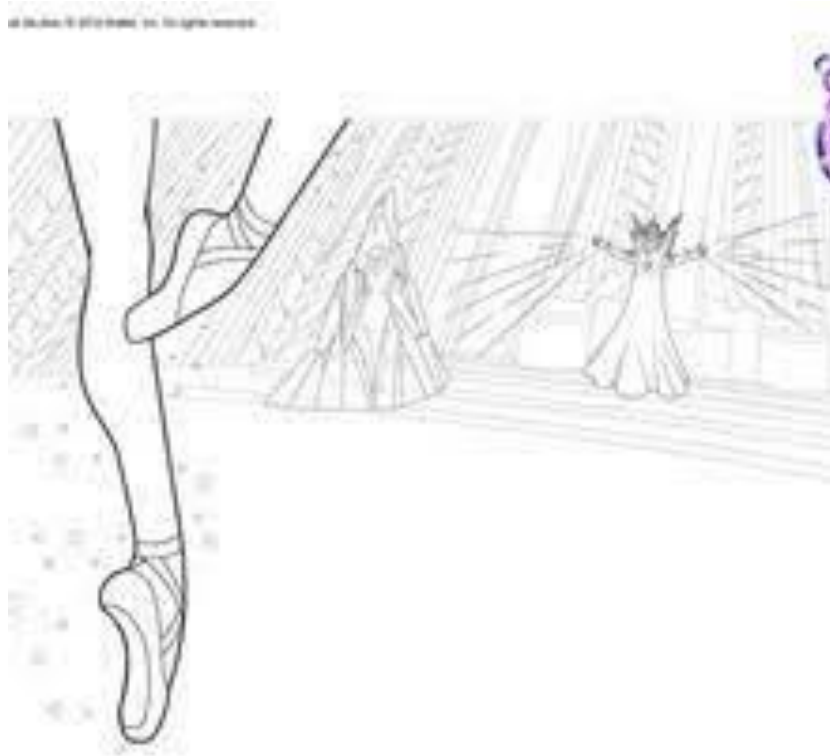
Από τα διπλανά κλαδιά κάποια πουλάκια άρχισαν να κελαηδούν. Μία ωραία μουσική μία μελωδία που έμοιαζε με μελωδία ορχήστρας πλημμύρισε το δάσος.

Θυμήθηκε μία ωραία παράσταση που είχε δοθεί στην πλατεία του χωριού σε κάποιο πολιτιστικό φεστιβάλ. Εκεί οι χορευτές στηριγμένοι στις μύτες των ποδιών τους ντυμένοι με κάτι όμορφες στολές κάνανε σβούρες και κουνούσαν τα χέρια τους και το κεφαλάκι τους με τέτοια χάρη μα με τέτοια χάρη... σαν κουρδιστές κούκλες με τέλειο συντονισμό.

COOL2BKIDS.COM

Σηκώθηκε, στάθηκε στη μέση του ξέφωτου και άρχισε να χορεύει... βήματα αδέξια αλλά με ρυθμό της ψυχής της... Λίγο δεξιά... λίγο αριστερά... μετά μια σβούρα... Πόσο όμορφη ήταν αυτή η μελωδία που της χάρισαν τα πουλάκια

!

Η καλύτερη ορχήστρα... μα τα ποδαράκια της πονούσαν πολύ!

Δεν μπορούσε να σταθεί στις μύτες με αυτά τα χοντροπάπουτσα. Τα μποτάκια της πλήγωναν τα νύχια... έτσι αναγκάστηκε να τα βγάλει. Γύρω της τα σκιουράκια είχανε στήσει μία εξέδρα, χειροκροτούσαν πού και πού...

Κάποια έστησαν και χορό.

Η Κοκκινοσκουφίτσα ήταν τόσο απορροφημένη από τη μουσική, που δεν πήρε είδηση ότι την έβλεπαν και τα μάτια του κακού Λύκου

Μετά από λίγο, φόρεσε την κάπα της, έβαλε και τα παπουτσάκια της και ξεκίνησε για τη γιαγιά της. Είχε αργήσει βέβαια και τώρα έτρεχε γιατί δεν θα προλάβαινε.

Φοβήθηκε μήπως δύσει ο ήλιος και σκοτεινιάσει. Βέβαια δεν φοβότανε στο δάσος γιατί ήξερε το δρόμο και είχε και αρκετούς φίλους, αλλά είχε υποσχεθεί στη μητέρα της ότι θα γυρίσει νωρίς.

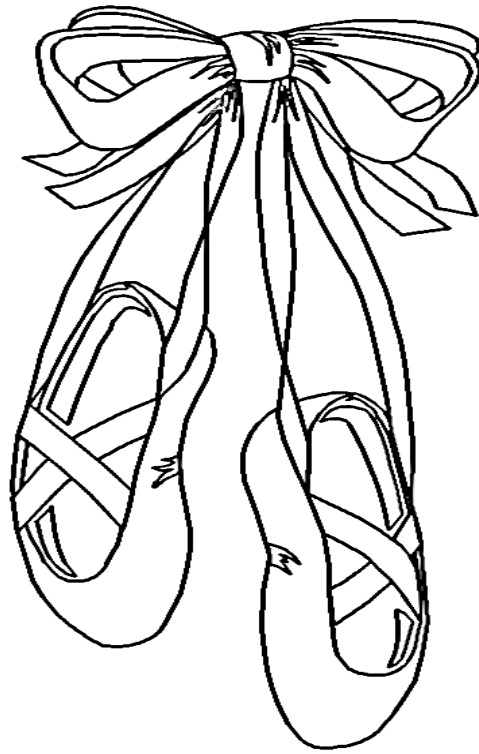

Έτσι και έγινε... επισκέφτηκε την αγαπημένη της γιαγιά, φάγανε μαζί και το απόγευμα νωρίς νωρίς ξεκίνησε να επιστρέψει στο σπίτι της.

Είχε την αίσθηση στη διαδρομή ότι ένα ζευγάρι μάτια την παρακολουθούσε πίσω από τους θάμνους. Θα είναι κανένα ντροπαλό ελαφάκι σκέφτηκε, την επόμενη φορά θα σκεφτώ να φέρω και λίγο καλαμπόκι για το ελάφι.

Εντωμεταξύ ο λύκος που γυρίζει κάθε βράδυ στην Πολιτεία και στο δάσος είχε δει στην καινούρια σχολή χορού κοντά στο σχολείο, ένα ζευγάρι κόκκινα παπούτσια σαν και αυτά που φορούσαν οι μπαλαρίνες.

Ήταν τα παπούτσια που στόλιζαν την είσοδο της σχολής. Τα πρώτα παπούτσια της Κάρεν .

<<Θα ταίριαζαν πάρα πολύ στα ποδαράκια της κοκκινοσκουφίτσας >> σκέφτηκε ο λύκος και χαμογέλασε <<θα ταίριαζαν υπέροχα στη γάμπα της μικρής Κοκκινοσκουφίτσας... χαχαχα >>

Σκέφτηκε λίγο πιο φωναχτά!.

<<Το πιο εύκολο για μένα είναι να τα κλέψω αυτά τα παπούτσια >>

Έτσι και έκανε.

Το βράδυ πέρασε έξω από τη σχολή της Κάρεν και της έκλεψε τα παπούτσια. Μία και δύο τα έβαλε σε ένα κόκκινο σάκο και ετοίμασε την επομένη του κίνηση.

Βέβαια άργησε να βρει την Κοκκινοσκουφίτσα πάλι μόνη της στο δάσος, γιατί ο καιρός δεν ήτανε πάρα πολύ καλός και η Κοκκινοσκουφίτσα φοβότανε τις βροντές και τις αστραπές και δεν πήγαινε πουθενά τις μέρες της βροχής.

Της άρεσε να διαβάζει βιβλία, να διαβάζει και να ταξιδεύει μέσα στις σελίδες τους... της άρεσαν τα εικονογραφημένα.

Βέβαια της άρεσε να ακούει μουσική και να χορεύει που και που μόνη της ή μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη που είχε στο σαλόνι.

Πέρασαν κάνα δυο βδομάδες και η Κοκκινοσκουφίτσα αφού είδε ότι ήταν μια ηλιόλουστη μέρα του Μάρτη ετοιμάστηκε να πάει πάλι να δει την αγαπημένη της γιαγιά.

Το δρομολόγιο ήταν γνωστό και οι συμβουλές της μαμάς το ίδιο.

<< Να προσέχεις στο δάσος ο κακός λύκος παραμονεύει>>

<< Αμάν βρε μητέρα τόσο καιρό ακούω για αυτό τον κακό λύκο και ποτέ δεν τον έχω δει>>

<< και πώς ξέρεις εσύ ότι είναι κακός σου έχει κάνει κάτι; >>

<<Γιατί να κατηγορήσουμε κάποιον αφού δεν τον γνωρίζουμε;>>

Η Κοκκινοσκουφίτσα πίστευε ότι όλοι οι άνθρωποι είναι φίλοι και όλοι έχουν καλές προθέσεις.

Πίστευε ότι η αγάπη μπορεί να αλλάξει όλο τον κόσμο. Έτσι πίστευαν και όλα τα παιδιά που ήταν στο σχολείο της Κοκκινοσκουφίτσας και εσείς φαντάζομαι...

Ακόμη και ο δάσκαλος που αγαπούσαν και εμπιστεύονταν τους είχε πει

<<όλοι είμαστε διαφορετικοί αλλά όλοι έχουμε τις ίδιες ανάγκες και όλοι μπορεί να είμαστε καλοί>>

<< και όσο πιο καλοί είμαστε, όσο πιο πολύ βοηθάμε τους διπλανούς μας, τόσο καλύτερο γίνεται το μέλλον και ο κόσμος μας>>

<< όσο προσπαθούμε όλοι μαζί θα τα καταφέρουμε>>

Και ο παππούλης της εκκλησίας, για τον πλησίον μιλούσε και για το αγαπάτε αλλήλους... Θυμήθηκε πάλι τον αγαπημένο της δάσκαλο...

<< όταν δουλεύουμε για τους στόχους μας θα τα καταφέρουμε και τα όνειρά μας θα γίνουν πραγματικότητα>>

Και τον τελευταίο καιρό αυτή η μικρούλα στο μυαλό της είχε αρχίσει να επεξεργάζεται ένα όνειρο...

Ballerina

Να γίνει χορεύτρια ή μάλλον να γίνει μπαλαρίνα. Και φυσικά η στολή της θα ήτανε κόκκινη γιατί το κόκκινο ήταν το αγαπημένο της χρώμα.

Ακόμα βέβαια δεν είχε τολμήσει να μιλήσει στη μητέρα της. Ήθελε να της πει ότι άνοιξε μία καινούργια σχολή μπαλέτου κοντά στο σχολείο τους.

Να της πει ότι κάποιες συμμαθήτριάς της έχουνε ήδη πάει και έχουν αρχίσει μαθήματα χορού.

Ήξερε ότι τα οικονομικά της μητέρας της, ειδικά από τότε που είχε φύγει ο πατέρας της από το σπίτι, ήτανε στριμωγμένα και είχανε να φροντίσουν και τη γιαγιούλα που έμενε μακριά από το σπίτι τους.

Αυτοί ήταν οι λόγοι που η Κοκκινοσκουφίτσα δεν τολμούσε.

Ίσως η μητέρα να της έκανε τη χάρη, αλλά δεν ήθελε να τη φέρει σε δύσκολη θέση.

Η μητέρα της κουραζόταν πολύ για να τη μεγαλώσει και να μην της λείπει τίποτα.

Α... μα ξεχάσαμε τον περίπατο της μικρής μας Κοκκινούλας...

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, πάλι λουλουδάκια βρίσκει και αρχίζει να μαζεύει για να κάνει ένα όμορφο μπουκέτο για την γιαγιούλα της..

Στο ίδιο σημείο στο ίδιο ξέφωτο ακούει πάλι την ίδια μουσική από τα αηδόνια και μαγεύεται!

Βγάζει τα παπουτσάκια της, γιατί τα παπουτσάκια της είναι χοντροκομμένα είπαμε, και ξυπόλητη αρχίζει να χορεύει πιο ελεύθερη από ποτέ.

Εκείνη τη στιγμή ένας μεγάλος σκύλος ή τέλος πάντων ένα ζωάκι που έμοιαζε με σκύλο την πλησιάζει κρατώντας ένα κόκκινο σάκο!

<<Αυτά θα σε βοηθήσουν>> της λέει

<<είναι για σένα... νομίζω είναι στο νούμερό σου >>

Η Κάρεν είχε πολύ μικρό ποδαράκι βλέπετε και τα φορούσε όταν ήταν στην ίδια ηλικία με την Κοκκινοσκουφίτσα μας...

Η Κοκκινοσκουφίτσα ανοίγει το σάκο και βλέπει ένα πανέμορφο ζευγάρι παπούτσια μπαλέτου!

Και τι φανταστικό το χρώμα!

Ήταν κόκκινο!

Έμεινε να κοιτάει σαν να έβλεπε όνειρο.

Κοιτούσε μία τα παπούτσια και μία αυτόν τον Λύκο μάλλον ο Λύκος ήταν αυτός ...

-Μα δεν σας γνωρίζω... ποιος είστε εσείς;

-Εγώ είμαι ο κύριος Λύκος. Κάποιοι με λένε ο κακός Λύκος, αλλά το όνομά μου είναι Λύκος και δεν νομίζω να είμαι κακός. Σε είδα προχθές που χόρευες και σκέφτηκα ότι αυτά τα παπούτσια θα σου ταιριάζουν απόλυτα.

Στεναχωρήθηκα που μάτωσαν τα ποδαράκια σου.

Δέξου αυτό το δώρο από μένα.

-Μα η μητέρα μου δεν με αφήνει να παίρνω δώρα από αγνώστους!

- Καταρχήν δεν είμαι άγνωστος. Σου συστήθηκα, είμαι ο κύριος Λύκος και εσύ ξέρω ότι είσαι η Κοκκινοσκουφίτσα, έχω ακούσει τόσες φορές να σε φωνάζουν τα πουλάκια. Χαίρω πολύ!

Η Κοκκινοσκουφιώ έμεινε για αρκετή ώρα να περιεργάζεται τον Λύκο.

Τα μάτια του , το τρίχωμά του, τα αυτιά του, τα νύχια του... ήταν διαφορετικός αλλά δεν είχε κάτι πιο περίεργο...

Ούτε κανένα βέλος, ούτε καμιά φάκα, ούτε κάποιο όπλο, ούτε καν κανένα ρόπαλο... και χαμογελούσε... ήταν και ευγενικός... σαν τους μορφωμένους στην τηλεόραση...

-Κοκκινοσκουφίτσα δεν είσαι υποχρεωμένη να πεις στη μητέρα σου ότι σου έκανα δώρο αυτά τα παπούτσια. Δεν σου ζητάω να τα κρύψεις. Θέλω μόνο να τα φορέσεις και να χορέψεις. Μετά θα τα ξαναπάρω εγώ, θα τα φυλάξω και όποτε τα ζητήσεις θα είναι εδώ. Εγώ έτσι κι αλλιώς κάπου εδώ κοντά μένω.

Η Κοκκινοσκουφίτσα δίστασε για μία στιγμή γύρισε και είδε τους φίλους της, άκουγε τα πουλάκια που κελαηδούσαν, και η μέρα ήταν υπέροχη!

Έβαλε τα όμορφα αυτά παπούτσια κι άρχισε να χορεύει.

Άρχισε να χορεύει και δε σταματούσε.

Δε σταματούσε για κανένα λόγο.

Ξέχασε και τη γιαγιά, ξέχασε και το καλάθι, ξέχασε και τη ζεστή σούπα, ξέχασε και τον ήλιο που άρχισε να κατεβαίνει σιγά-σιγά προς τη δύση του... Χόρευε, χόρευε, χόρευε...

Τελείωσε το κελάηδημα, τα πουλάκια κρύφτηκαν στις φωλιές τους να κουρνιάσουν.

Σταμάτησε ο χορός...

Άρχισε να νυχτώνει... ο ουρανός συννέφιασε η Κοκκινούλα μας φοβόταν να πάει μόνη της στη γιαγιά.

Φιλικός ο κύριος Λύκος της πρότεινε να τη συνοδεύσει για να μη φοβάται.

Η Κοκκινοσκουφίτσα δέχτηκε γιατί το δάσος είχε αρχίσει να γεμίζει σκιές.

Ήταν τόσο κουρασμένη που στηρίχτηκε στο μπράτσο του λύκου και περπατούσαν μαζί. Έσφιγγε το χέρι του γιατί φοβόταν το σκοτάδι από μικρό παιδί. Πάντα είχε αναμμένο το λαμπάκι του δωματίου ή ένα καντηλάκι κάθε νύχτα που έπεφτε για ύπνο.

Ένωθε ένα ελαφρύ τρεμούλιασμα μάλλον φόβο, αλλά και μια ανάγκη για παρέα...

Μα τι καλός κύριος ο Λύκος... Πόσο άδικο τον κατηγορούν...
Είναι να μην σου βγει το όνομα... σκεφτόταν και προχωρούσε
με βιαστικά βήματα...

Λίγο πριν φτάσουν στην πόρτα της γιαγιάς ο Λύκος τη
χαιρέτησε με ένα χάδι στα μαλλιά της και έφυγε.

Μάλλον δεν έφυγε, περίμενε πίσω από τους θάμνους γιατί η
Κοκκινοσκουφίτσα είχε και το δρόμο της επιστροφής.

Έπρεπε να της κάνει παρέα και στο γυρισμό... να αφήσει
μόνο του ένα μικρό κοριτσάκι;

Η Κοκκινοσκουφίτσα έμεινε πολύ λίγο στη γιαγιά της.

Η γιαγιά συμφώνησε ότι είχε αρχίσει να νυχτώνει και
έπρεπε να φύγει νωρίς η εγγονή της γιατί είχε να κάνει
μεγάλο δρόμο.

- Στο καλό αγαπημένη μου. Να προσέχεις στο δρόμο! Να
προσέχεις, ο κακός Λύκος είναι εκεί έξω!

- Μα τι πάθατε όλοι με τον Λύκο; Πώς ξέρετε ότι είναι κακός
κι αν δεν είναι;

- Να προσέχεις παιδί μου, είπε η γιαγιά, να προσέχεις γιατί
πίσω από τα χαμόγελα κρύβονται με μάσκες άλλες σκέψεις.
Να μην εμπιστεύεσαι εύκολα. Δεν βγαίνει η φήμη για κάποιον
τόσο εύκολα. Κάτι θα έκανε για να τον φοβούνται όλοι και να
μην τον εμπιστεύονται!

Η Κοκκινοσκουφίτσα ήταν από την φύση της πεισματάρικη
και επαναστάτρια σαν παιδί. Και όλο θύμωνε με τις
συμβουλές. Ήθελε να την εμπιστεύονται και να την θεωρούν
αρκετά μεγάλη για να προστατεύει τον εαυτό της.

- Καλά, καλά, γιαγιά, είπε, έτσι κι αλλιώς πάντα σε ακούω.

Πήρε λοιπόν το άδειο καλάθι της και ξεκίνησε για το σπίτι της μητέρας της.

Ο κακός ο Λύκος ή μάλλον ο Λύκος, την περίμενε έξω από το σπίτι και της έκανε παρέα μέχρι που έφτασε στο σπίτι της.

Εκεί τη χαιρέτησε και την καληνύχτισε με ένα φιλί στο μάγουλο.

<<Είσαι πολύ όμορφη! >> της είπε.

<<Είσαι η μοναδική μου>> , <<η πριγκίπισσα μου>> ,<<η φίλη μου>>, <<η ανθρώπινη συντροφιά μου>>.

<<Είμαι εδώ για σένα, μην το ξεχνάς και κράτα το και μυστικό... οι άλλοι με φοβούνται δεν είναι σαν και σένα... σ' ευχαριστώ που δεν με φοβάσαι...>>

Η Κοκκινοσκουφίτσα ένιωσε καυτή και περίεργη την ανάσα του στο μάγουλό της και αισθάνθηκε άσχημα.

<<Ιδέα μου θα είναι>> σκέφτηκε.

Μα αυτό το φιλί, δεν ήταν σαν το φιλί της γιαγιάς, ούτε σαν το φιλί της μητέρας, ούτε σαν το φιλί της Μαρίας της φίλης της, ούτε του Νίκου, όταν χωρίζουν μετά από το παιχνίδι τους...

<<Τέλος πάντων>>, σκέφτηκε,<< ας μην τον αδικώ τον κύριο Λύκο>>

Την επόμενη μέρα η Κοκκινοσκουφίτσα ξεκίνησε και πάλι χαρούμενη να πάει στη γιαγιά της

Ήταν ανυπόμονη να φτάσει στο ξέφωτο και να συναντήσει τον Λυκάκο τον νέο της φίλο...

Ο κύριος Λύκος κρατούσε πάλι εκείνα τα όμορφα παπούτσια!

-Κοίτα Κοκκινοσκουφίτσα μου, σου έχω ένα ακόμη δώρο....

Μια όμορφη κατακόκκινη στολή μπαλέτου...

δική σου ...είναι το δώρο μου...

Το πρωί ο Λύκος είχε κατέβει στα μαγαζιά της Πόλης. Είχε διαλέξει μια όμορφη στολή με ένα κατακόκκινο κορμάκι και έντονο κρασουλί τούλι κεντημένο με χάντρες χρυσές. Ήταν ακριβή η στολή αλλά χαλάλι της είχε σκεφτεί...

Θα ήταν πολύ όμορφη όταν την φορούσε μαζί με τα παπουτσάκια τα κόκκινα.

Την ονειρευόταν από τη στιγμή που την αγόρασε...

Κόκκινο όλο κόκκινο... ένας κόκκινος κόσμος έγινε ο κόσμος του... Θυμήθηκε ένα κόκκινο απόγευμα μέσα στην κάψα του καλοκαιριού...

Φυσούσε αρκετά και τα σύννεφα έχτιζαν ένα πάζλ θερμών χρωμάτων... Η οικογένεια όλη στο τραπέζι... Μια αγέλη Λύκων.

Μια αγέλη χορτοφάγων Λύκων... μόνο που οι κυνηγοί δεν το ήξεραν αυτό... Και μάτωσε η οικογένεια μέσα στα χρώματα της Δύσης...

Έμεινε μόνος του από τότε... με έναν θυμό ίσως.

Ή με μια μελαγχολία. Πάντως το κόκκινο του προκαλούσε έναν γλυκό πονοκέφαλο και μια επιθετικότητα όπως λένε οι άνθρωποι.

Ίσως να τον σημάδεψε εκείνο το απόγευμα... ίσως να τον πρόδωσαν οι άνθρωποι... ίσως να έχασε την ταυτότητά του ή ίσως και να τη βρήκε... Λύκος ήταν στο κάτω κάτω... Ξεχωριστός και δυνατός.

<<Μα γιατί που κάνεις τέτοια δώρα;

Ω! θα είναι ακριβή >> είπε η Κοκκινοσκουφίτσα...

<<Φόρεσε την, να δω αν σου κάνει>>, της είπε ο λύκος κι η φωνή του φάνηκε να αλλάζει

<<να, θα κλείσω τα μάτια δεν θα σε βλέπω... ή θα γυρίσω αλλού>>

-Μα θα πρέπει να μείνω με τα εσώρουχα; Δεν θέλω να δεις το εσώρουχό μου ...

Γεμάτη φόβο και ντροπή η Κοκκινοσκουφίτσα ένιωσε να πνίγεται και έγινε πιο κόκκινη από την κάπα της ...

-Όχι δεν το θέλω το δώρο σου... Ευχαριστώ, αλλά δεν είμαστε φίλοι... οι δικοί μου φίλοι είναι σαν και εμένα... και ποτέ δεν θα έχουν τόσα χρήματα, να μου κάνουν τέτοια δώρα και μου φαίνεται περίεργο... Για ποιον λόγο μου κάνεις ένα τέτοιο δώρο;

-Μα για να σου δείξω ότι σε νοιάζομαι... είσαι μοναδική για μένα... και θέλω να καταλάβεις ότι δεν είμαι τόσο κακός όσο λένε...

<<Αχ, να ήταν η μητέρα μου εδώ... ή η γιαγιά μου>>
σκέφτηκε η Κοκκινοσκουφίτσα... αλλά συνέχισε με
αποφασιστική φωνή ...

-Δεν το θέλω το δώρο σου... Όχι... και το όχι, είναι όχι ακόμα
και για σένα που είσαι ο Λύκος...

-Με παρεξήγησες μικρή μου... ίσως και εγώ σκέφτηκα
παρορμητικά... συγγνώμη... ξέχνα το, συγγνώμη... μα να,
βάλε τα παπούτσια τουλάχιστον όπως και χθες...
Τίποτε περίεργο... όπως συνηθίζουμε... φόρα τα να
χορέψεις... να χαρείς και μην βάλεις τη στολή ήταν λάθος
μου... χίλια συγγνώμη!

Η Κοκκινοσκουφίτσα έσκυψε να βγάλει τα παπούτσια της...
το είχε ξανακάνει αλλά σήμερα ένιωθε άβολα και άσχημα...

Τα χέρια της έτρεμαν...

Ο λύκος έσκυψε δίπλα της και τη βοήθησε να δέσει τις
κόκκινες κορδέλες

Τα χεράκια του λύκου έτρεμαν, και αυτά τα πολύ μυτερά νύχια του, χάιδεψαν το ποδαράκι της κάπως περίεργα. Η Κοκκινοσκουφίτσα αισθάνθηκε άβολα.

-Δεν μου αρέσει να με αγγίζουν άγνωστοι, δεν είμαστε φίλοι!

-Χίλια συγνώμη της είπε ο Λύκος. Με παρεξήγησες. Δεν ήθελα να σε κάνω να φοβηθείς. Φεύγω Κοκκινοσκουφίτσα και συγνώμη πάλι. Μην πεις τίποτα και με κακολογήσεις γιατί δεν θα με ξαναφήσουν να κυκλοφορώ ελεύθερος στο δάσος. Κράτα αυτό το μυστικό για μας. Σου υπόσχομαι ότι δεν θα σε ξαναενοχλήσω, δεν θα σε ξαναγγίξω. Πάντα παρεξηγημένος θα είμαι. Ήθελα να σου δείξω την αγάπη μου. Σε νοιάζομαι Κοκκινοσκουφίτσα και θέλω να σε βοηθήσω να γίνεις η πιο μεγάλη μπαλαρίνα. Θέλω να καταφέρεις! Τα όνειρά σου και αυτά τα παπούτσια είναι μαγικά! Είναι τα παπούτσια που θα σε φέρουν γρήγορα κοντά στους στόχους σου!

Και συνέχισε... Συγγνώμη φίλη Κοκκινοσκουφίτσα έχω και εγώ παιδάκια και ανίψια και νόμιζα ότι αγκάλιαζα τα δικά μου παιδιά. Σαν παιδί μου σε ένιωσα. Σαν φίλη μου!

-Εντάξει κύριε Λύκε, αλλά να θυμάστε ότι εγώ δεν είμαι παιδί σας. Αυτή η οικειότητα με ενοχλεί. Καληνύχτα Λύκε!

Ο κακός ο Λύκος έφυγε λίγο θυμωμένος και προβληματισμένος.

Η Κοκκινοσκουφίτσα δεν ήταν εύκολος στόχος.

Η Κοκκινοσκουφίτσα είχε ακούσει πολλές φορές τις συμβουλές και από τη γιαγιά και από τη μαμά της.

Η Κοκκινοσκουφίτσα δεν φάνηκε να τον εμπιστεύεται και είχε και άποψη.

<<Μπα δεν θα γίνουμε φίλοι έτσι... >> σκέφτηκε ο Λύκος.

Έπρεπε να προχωρήσει σε ένα άλλο σχέδιο δεν ήθελε να χάσει την παρέα της τουλάχιστον έτσι έλεγε στον εαυτό του.

Εν τω μεταξύ η Κάρεν είχε δει ότι τα παπούτσια της έλειπαν

Για να λέμε την αλήθεια, τα παπούτσια της έλειπαν κάθε απόγευμα.

Το πρωί με ένα περίεργο τρόπο τα παπούτσια ήταν εκεί.
Αποφάσισε να μιλήσει με τον αγαπημένο της.

-Ένκαρ, κάθε πρωί τα παπούτσια είναι εδώ και στολίζουν την μικρή μας είσοδο ,αλλά το απόγευμα τα παπούτσια ...λείπουν!

Λες να τα δανείζετε κάποιος; Κοίτα πράγματα που συμβαίνουν.

- Ίσως, της απάντησε ο Ένκαρ, έχεις παρατηρήσει τίποτα εδώ στη γειτονιά; Μπορεί να τα χρειάζεται κάποιος και να σου τα επιστρέφει μετά.

-Αν είναι έτσι καλό θα ήταν να βρούμε ποιος έχει ανάγκη από αυτά τα παπούτσια, δεν είναι δα και τόσο ακριβά, θα μπορούσαμε και να του τα χαρίσουμε ! Μα ποιος έχει ανάγκη αυτά τα κόκκινα παπούτσια;

-Μάλλον κάποιο κοριτσάκι εδώ στη γειτονιά που του αρέσει να χορεύει!

-Θα μπορούσα να του κάνω και δωρεάν μαθήματα είπε η Κάρεν.

-Βέβαια, απάντησε ο Έγκαρ.

Οι εγγραφές στο εργαστήριο μπαλέτου ήταν αρκετές.

Όλο και περισσότεροι μάθαιναν για την δουλειά της Κάρεν.

Περισσότερα παιδιά άρχισαν να γράφονται στη σχολή μπαλέτου.

Δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο να κάνει δωρεάν μαθήματα σε κάποιο άλλο παιδάκι που είχε όνειρο του το χορό.

Κάπως έτσι ο Έγκαρ σκέφτηκε να παρακολουθήσει τι γίνεται στη σχολή!

Ποιος ή ποια είναι αυτή που παίρνει τα παπούτσια κάθε μεσημέρι;

Ξημέρωσε και ο Ένκαρ δεν έφυγε από το σπίτι. Κρύφτηκε πίσω από ένα μεγάλο θάμνο έξω στην αυλή και περίμενε...

Περίμενε, περίμενε... μετά τις 2:00 το μεσημέρι είδε κάτι περίεργο!

Ένας μεγάλος σκύλος πήδηξε στην αυλή. Φάνηκε να ξέρει τον χώρο.

<<Να δεις >> σκέφτηκε,<< να δεις που παίζει με τα παπούτσια, αλλά να τα γυρίζει και πίσω;>>

Α! ξεφώνισε δυνατά !Δεν ήταν σκυλάκι!

Ήταν ο Λύκος!

<<Τι να τα θέλει τα παπούτσια, άραγε αυτός ο λύκος;>>

Και είχε ακούσει περίεργα πράγματα για τον Λύκο σε αυτή την Πολιτεία.

Αποφάσισε να ακολουθήσει το Λύκο με έξυπνο τρόπο... σαν κατάσκοπος.

Τον είδε λοιπόν να πηγαίνει προς το δάσος.

Ένα βήμα έκανε ο Λύκος, ένα βήμα έκανε και ο Ένκαρ.

Επειδή ήτανε κυνηγός ήξερε καλά τη δουλειά του.

Παρακολουθούσε τον Λύκο πολύ προσεκτικά.

Ο Λύκος άκουγε κάποιο θόρυβο, βέβαια, αλλά είχε συνηθίσει τους ήχους σε αυτή τη διαδρομή.

Ήξερε ότι υπάρχουνε πολλά ζώακια που τριγυρνούσαν γύρω του. Μπαινόβγαιναν στις φωλιές τους, πήγαιναν επίσκεψη σε φίλους τους...

Έτσι δεν σκέφτηκε τίποτα παραπάνω. Δεν κακόβαλε που λέμε!

Στο συνηθισμένο ξέφωτο, κάθισε και περίμενε την Κοκκινোসκουφίτσα.

Η αλήθεια είναι ότι σε λίγο φάνηκε το κοριτσάκι με την κόκκινη κάπα και το κόκκινο σκουφάκι.

Ο Λύκος την πλησίασε και πάρα πολύ ευγενικά της είπε:

- Κοκκινοσκουφίτσα, να σε δω μόνο να χορεύεις! Δεν θα πλησιάσω!

-Ευχαριστώ πολύ. Δεν τα θέλω τα παπούτσια σου. Με στενεύουν! Η μητέρα μου, μου είπε ότι θα μου πάρει καινούργια παπούτσια μπαλέτου!(Ψέματα έλεγε... δεν είχε μιλήσει στη μαμά της, τουλάχιστον όχι ακόμη). Θα με γράψει και στο μπαλέτο, είναι μία καινούργια σχολή δίπλα στο σχολείο μας. Πηγαίνουν και άλλοι φίλοι μου εκεί. Κράτα τα παπούτσια. Αλήθεια κύριε Λύκε, εσείς πού τα βρήκατε αυτά τα παπούτσια;

- Μα σε παρακαλώ μόνο μία τελευταία φορά! Κοίτα πόσο ωραίος είναι ο καιρός σήμερα! Είναι και αρκετά νωρίς δεν θα αργήσεις στη γιαγιά. Ας μη χαλάσουμε τις καρδιές μας! Φόρα τα μία τελευταία φορά! Να σε δω να χορεύεις, να καταλάβω ότι με συγχώρεσες. Δεν θέλω να τελειώσει η φιλία μας τόσο άσχημα! Νομίζω ότι είσαι ακόμα θυμωμένη από την τελευταία φορά. Με παρεξήγησες σου το ξαναλέω κορίτσι μου

-Όχι Κύριε Λύκε! Η γιαγιά μου με περιμένει. Δεν θέλω να αργήσω αυτή τη φορά. Θέλω να περάσω περισσότερο χρόνο με τη γιαγιά μου. Εξάλλου και εσύ πρέπει να βρεις χρόνο, να ασχοληθείς με τα δικά σου τα παιδιά και τα δικά σου τα ανίψια, με τους δικούς σου τους φίλους. Νομίζω είμαι πάρα πολύ μικρή για να είμαι φίλη σου. Αντίο κύριε Λύκε, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα πάντα ευγενικά και προχώρησε το δρόμο της.

Σήμερα δεν μάζευε ούτε λουλουδάκια, ούτε άκουγε μουσική. Βιαζότανε να φτάσει στην αγαπημένη της γιαγιά.

Η αλήθεια είναι ότι έφτασε αρκετά γρήγορα
Τα σχέδια όμως του Λύκου ήταν διαφορετικά.

Έτρεξε πιο γρήγορα φυσικά από την Κοκκινοσκουφίτσα και έφτασε πρώτος στο σπίτι της γιαγιάς

Είχε δει που έβαζε η γιαγιά το κλειδί όταν περίμενε την Κοκκινοσκουφίτσα για να επιστρέψουν μαζί. Πήρε λοιπόν το κλειδί και μπήκε μες στο σπίτι

Η γιαγιά ήταν σε πανικό!

-Τι θέλεις εδώ; Πώς μπήκες μες στο σπίτι; Πεινάς;

-Όχι βέβαια... αν και μυρίζει όμορφα ο τραχανάς που φτιάχνεις!

-Διψάς; Έχω φρεσκοστημένη λεμονάδα... είπε η γιαγιά προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο.

Ο Λύκος ήταν επικίνδυνος κι η γιαγιά το ήξερε καλά!

Είχε κάνει πολλούς καυγάδες και ζημιές στα σπίτι των κατοίκων του χωριού, αλλά πάντα τα κατάφερνε και ξεγλιστρούσε από τη δικαιοσύνη. Άλλες φορές με ψεύτικες

δικαιολογίες και άλλες φορές από τον φόβο των ανθρώπων να τον καταγγείλουν.

-Όχι, όχι!

-Τι μπορεί να σε φέρνει εδώ; Από ότι ξέρω δεν έχουμε ιδιαίτερες φιλίες, ούτε είσαι γείτονάς μου, ούτε είσαι συγγενής μου... ούτε...

Ο λύκος με ένα μεγάλο πήδημα ακινητοποίησε τη γιαγιά, την έδεσε πρόχειρα, της έκλεισε το στόμα με μία μεγάλη ταινία και την κλείδωσε μέσα στο μικρό αποθηκάκι. Δεν την έφαγε... σας είπα ότι ήταν χορτοφάγος!

Μια και δυο φόρεσε τη νυχτικιά της γιαγιάς, το σκουφάκι της, έβαλε τα γυαλιά της, ξάπλωσε στο κρεβάτι της, σκεπάστηκε μέχρι το κεφάλι για να μην φαίνονται οι τρίχες και τα νύχια του...

Περίμενε να ακούσει το χτύπημα στην πόρτα!

Τακ... τακ... τακ... τακ!

- Ναι... Άνοιξε, αγαπημένη μου εγγονούλα!

Ανοίγοντας την πόρτα η Κοκκινোসκουφίτσα βλέπει τη γιαγιά στο κρεβάτι.

- Τι έπαθες γιαγιά μου και κοιμάσαι από τόσο νωρίς; Γιατί ξάπλωσες;

Ο Λύκος προσπαθεί να κάνει πιο λεπτή και πιο γλυκιά τη φωνή του και απαντάει

-Αισθανόμουν λίγο περίεργα. Να! Ίσως έχω καμία ιωσούλα και είπα να ξαπλώσω νωρίς.

-Γιαγιά μου, και εγώ είχα σκοπό να έρθω να σου κάνω παρέα. Για αυτό ξεκίνησα σήμερα νωρίς. Έλεγα να φάμε μαζί. Έφερα και πάρα πολύ ωραία γαλατόπιτα. Έφερα και φράουλες. Είναι οι πρώτες φράουλες που βγήκαν στον κήπο μας

!

-Αγαπημένη μου Κοκκινοσκουφίτσα, έλα κάτσε δίπλα μου να μου κάνεις παρέα. Θέλεις να μείνεις εδώ το βράδυ για να κοιμηθούμε μαζί;

- Όχι γιαγιά, γιατί δεν το ξέρει η μητέρα μου και θα ανησυχήσει. Δεν μπορείς να σηκωθείς για να κάτσουμε στο τραπέζι για φαγητό;

-Αγαπημένη μου εγγονή, αισθάνομαι αδύναμη !

-Να σου κάνω ένα ζεστό τσάι γιαγιά μου; Έχω μαζέψει και λίγη μέντα από το βουνό, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα και ξεκίνησε να φτιάχνει το τσαγάκι της γιαγιάς.

Όταν το ρόφημα ήταν έτοιμο, πήρε ένα σκαμνάκι και έκατσε δίπλα στη γιαγιά της.

Μα ο Λύκος δεν έβγαζε έξω το χέρι να πάρει το τσάι του.

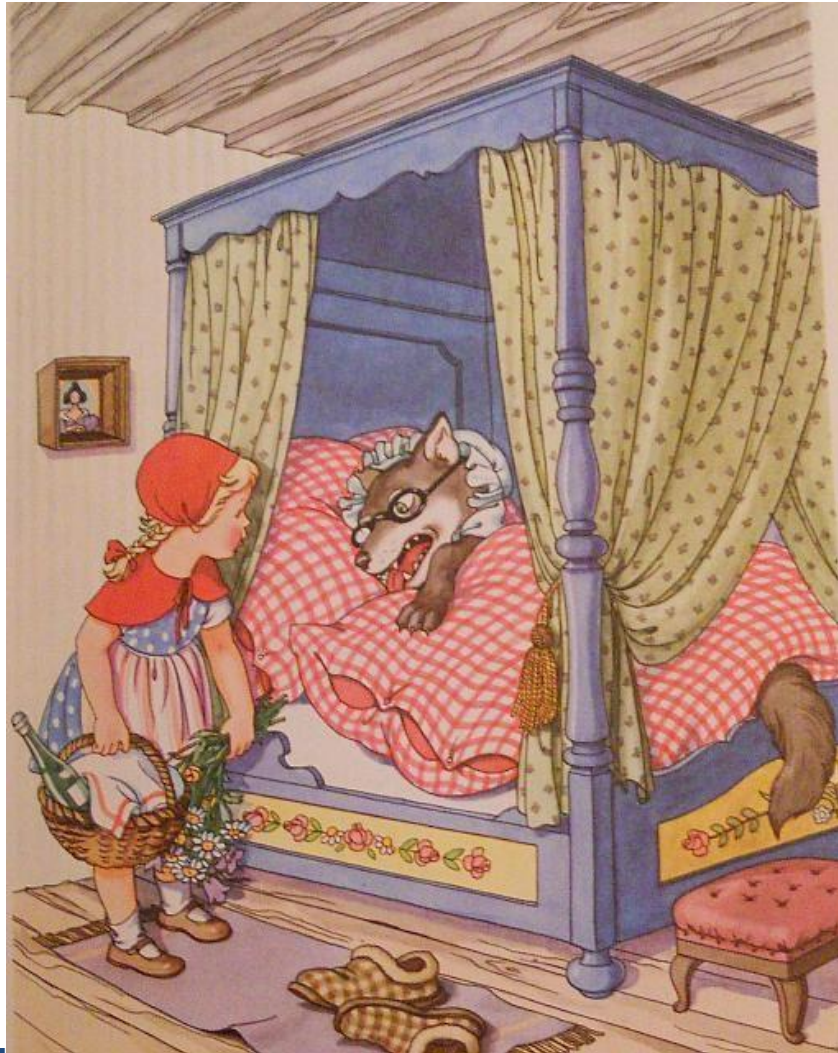

Ίσως και να μην πίνει τσάι ο Λύκος... Τι λέτε;

Τα λερωμένα τα νύχια του είναι πολύ μεγάλα και θα τον πρόδιδαν αμέσως!

-Άφησέ το στο κομοδίνο, να κρυώσει λίγο και έλα να ξαπλώσεις λίγο δίπλα μου, να μου κάνεις παρέα. Βγάλε την κάπα σου Κοκκινοσκουφίτσα. Βγάλε και το σκουφάκι σου, δεν κοιμόμαστε με τα ρούχα

- Ναι αλλά δε νυστάζω γιαγιά μου, να σου κάνω καμία δουλειά; Να σου σκουπίσω, να σου πλύνω κανένα πιάτο, μεγάλη ακαταστασία βλέπω στο σπίτι σου!

- Σου είπα ότι δεν αισθανόμουν πολύ καλά και δεν πρόλαβα να συμμαζέψω για αυτό τα βλέπεις όλα πεταμένα κάτω.

Τι να πει;

Ότι κυνηγούσε τη γιαγιά για να την πιάσει και με την αδεξιότητα του, έκανε ένα σπίτι άνω κάτω; Παντού πεταμένα ρούχα και μαξιλάρια... το πλεκτό, το βελονάκι, τα κουβάρια ένα σωρός... δεν πρόλαβε να συμμαζέψει...

Η Κοκκινοσκουφίτσα, όσο κοιτούσε τη γιαγιά τόσο πιο περίεργη της φαινότανε.

Εκτός από την ομιλία της για την οποία δικαιολογήθηκε η γιαγιά ότι ήταν βραχνιασμένη από τη γρίπη παρατήρησε ότι η γιαγιά σήμερα είχε πάρα πολύ μεγάλα μάτια.

-Γιαγιά, τα μάτια σου είναι τόσο μεγάλα...

-Από το βήχα αγάπη μου, από το βήχα και τον πονοκέφαλο που έχω!

-Γιαγιά και γιατί τα αυτάκια σου είναι τόσο μεγάλα;

-Πρώτη φορά τα παρατήρησες κοριτσάκι μου; Ίσως επειδή είναι μαζεμένα τα μαλλιά μου και φοράω το σκουφάκι...

- Μα και το στόμα σου, γιαγιά είναι λίγο πιο μεγάλο!

-Αγαπημένη μου Κοκκινοσκουφίτσα όταν ο άνθρωπος μεγαλώνει αλλάζουν τα χαρακτηριστικά του! Έλα να ξαπλώσεις δίπλα μου!

Και με μία κίνηση τραβάει η Κοκκινοσκουφίτσα στην αγκαλιά του, ανοίγοντας την κουβέρτα για να ξαπλώσει δίπλα του!

Τραγικό, τρομερό, η Κοκκινοσκουφίτσα βλέπει κάτω από τα σκεπάσματα τον κακό Λύκο και την πιάνει πανικός.

Αρχίζει να τσιρίζει και να τρέχει μέσα στο δωμάτιο.

**Δυστυχώς είναι μόνη της και αγαπημένη της γιαγιά λείπει!
Ποιος να ξέρει που βρίσκεται και τι της έκανε ο Λύκος!**

**-Δεν έπρεπε να σε εμπιστευτώ, δεν έπρεπε να σε εμπιστευτώ!
λέει και ξαναλέει η Κοκκινοσκουφίτσα ενώ ο λύκος την κυνηγάει.**

-Εγώ φταίω! Εγώ φταίω !

Ευτυχώς είναι μικρόσωμη και κρύβεται παντού.

Για καλή της τύχη όμως σήμερα δεν είναι μόνη της.

Ποιος θα τη βοηθήσει;

Ποιος παρακολουθούσε τον Λύκο;

Ο Ένκαρ παρακολουθούσε σε όλη τη διαδρομή του τον κακό Λύκο.

Παρακολουθεί όλη τη σκηνή έξω από το παράθυρο

Μαζί με τη γιαγιά, την οποία ελευθέρωσε μπαίνοντας στο αποθηκάκι!

Περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να μπουνε μέσα.

Έχουνε κλειδώσει την πόρτα από έξω και έχουνε βάλει κάτι δοκάρια στο παράθυρο για να μην μπορέσει να φύγει ο Λύκος.

Ανοίγουν την πόρτα και με την απειλή του όπλου που μπορεί και να είναι άδειο (γιατί όπως σας είπα ήταν και κυνηγός αλλά γιαλαντζί κυνηγός!) ακινητοποιούν τον Λύκο.

Η Κοκκινοσκουφίτσα τρέχει χαρούμενη την αγκαλιά της γιαγιάς της, ενώ ο Λύκος κοιτάει σαστισμένος τον κυνηγό.

-Παρεξήγηση, παρεξήγηση, μπήκα μέσα για να φάω. Έψαχνα να βρω ένα κομμάτι φαγητό. Ήξερα ότι θα έρθει η Κοκκινοσκουφίτσα με γαλατόπιτα και με φράουλες. Δεν ήθελα να κάνω κακό μη με παρεξηγείτε!

Ο Ένκαρ δεν είναι κυνηγός, ούτε θέλει να σκοτώσει τον Λύκο, είναι όμως πάρα πολύ θυμωμένος με τον Λύκο!

Δεν θα είναι όμως αυτός που θα αποδώσει δικαιοσύνη.

Η γιαγιά βέβαια βρίσκει την ευκαιρία και δίνει δυο τρία χαστούκια στον Λύκο... τόσο καιρό περίμενε αυτή την ευκαιρία!

Δένουν τον Λύκο και τον μεταφέρουν στο αστυνομικό τμήμα της πολιτείας.

Με την κατάθεση του Ένκαρ και των γυναικών, ο Λύκος προφυλακίζεται.

Περνάει το βράδυ στο κρατητήριο σαν αυτόφωρο.

Την άλλη μέρα, μαζί με το δικηγόρο του, παρουσιάζεται στο δικαστήριο για τη δίκη.

Έχει φέρει μαζί του μια δεσμίδα χαρτονομίσματα... ούτε ξέρω πόσες οικονομίες τόσων μοναχικών χρόνων...

Μα η ποινή του δεν εξαγοράζεται!

Ίσως βέβαια να ήταν σωστό να τον υποχρεώσουν να πληρώσει το μπαλέτο της Κοκκινοσκουφούλας, αλλά εμείς δεν είμαστε δικαστές...

Δικάζεται τελικά, με ενόρκους.

Μισοί άντρες και μισές γυναίκες

Του επιβάλλουν μία περίεργη ποινή! Μια περίεργη τιμωρία!

Θα είναι υποχρεωμένος να ζει μόνος του και απομονωμένος στο δάσος, δεν θα πλησιάζει κανένα ζώο και κανέναν άνθρωπο. Μόνος του!

Μόνο σε σούπερμαρκετ θα μπαίνει και θα κρατάει τις αποστάσεις, να όπως τώρα με τον Κόβιντ.

Όταν θα προσπαθεί να μπει μέσα στην Πολιτεία ή να έρθει σε απόσταση πιο μικρή από τα 2 μέτρα από την Κοκκινοσκουφίτσα ή από οποιοδήποτε άλλο παιδάκι ή άνθρωπο ή ζώακι του δάσους , τότε θα σημαίνει συναγερμός και θα ακούγεται από τα μεγάφωνα της Πολιτείας!

Οι δικαστές σκέφτηκαν ότι πρέπει να μάθουνε όλοι τις κακές διαθέσεις του Λύκου και όλοι να τον αναγνωρίζουν. Σκέφτηκαν λοιπόν ότι η καλύτερη λύση είναι να του βάλουν ένα πομπό, ένα μικροτσιπ, το οποίο όταν βρεθεί κοντά σε κατοικημένη περιοχή θα ενεργοποιείται και ο συναγερμός θα συνδέεται με όλες τις σειρήνες της πόλης.

Έτσι, όλοι θα ενημερώνονται ότι ο Λύκος είναι κοντά τους και αυτός θα αναγκάζεται να φεύγει. Αλλιώς θα περνάει τις ώρες του στο κρατητήριο!

Έτσι κι αλλιώς ο Λύκος φοβάται τους μεγάλους ήχους και κρύβεται με κραυγές.

Δυστυχώς ή ευτυχώς ο Λύκος της ιστορίας μας συνέχισε τη ζωή του μοναχικός, χωρίς φίλους, χωρίς παρέες...

Η Κοκκινοσκουφίτσα ευχαρίστησε τον Έγκαρ, ζήτησε συγγνώμη από τη γιαγιά και τη μαμά της, οι οποίες επέμεναν ότι δεν υπάρχει λόγος να στεναχωριέται, γιατί δεν έφταιγε αυτή, η οποία ήταν απλά ένα παιδί.

Αν και δεν είχε πολυκαταλάβει που έκανε λάθος, είχε σίγουρα μετανιώσει που δεν είχε μιλήσει νωρίτερα στη μητέρα της, που δεν είχε εμπιστευτεί νωρίτερα τη γιαγιά της και κράτησε αυτό το μυστικό που είχε με τον Λύκο.

Αν ξαναγυρνούσε τον χρόνο πίσω, πιστεύει ότι θα είχε μιλήσει στη μητέρα της νωρίτερα και δεν θα είχε φορέσει ποτέ αυτά τα παπούτσια που της είχε κάνει δώρο ο κύριος Λύκος.

Τα παπούτσια αυτά τελικά, επέστρεψαν και έμειναν να στολίζουν την είσοδο της σχολής.

Η Κοκκινοσκουφίτσα γράφτηκε στη σχολή της Κάρεν και σπούδασε με υποτροφία γιατί ήταν φοβερή και με έμφυτο ταλέντο.

Ήταν μια υπέροχη κόκκινη μπαλαρίνα, με μία υπέροχη κόκκινη στολή με πολλές παγιέτες, με κόκκινες πουέντ με κόκκινες κορδέλες.

Στην πρώτη παράσταση που έδωσε η σχολή, η γιαγιά και η μητέρα της Κοκκινοσκουφίτσας, ήτανε στα πρώτα καθίσματα και χειροκροτούσαν την εγγονή τους.

477580924

Ο κακός ο Λύκος δυστυχώς, διάβαζε από μακριά τις αφίσες για την παράσταση που έδινε η σχολή της Κάρεν.

Επειδή δεν άντεχε τις σειρήνες που χτυπούσαν όταν τον εντόπιζαν στην πόλη, αποφάσισε να ζήσει μόνος του στο δάσος.

Σκέφτηκε και να αλλάξει λίγο αν τα κατάφερνε!

Θα ζητούσε από το δικαστήριο να μειωθεί η ποινή του και να μπορέσει να ξαναγυρίσει στην προηγούμενη ζωή του.

Θα ζητούσε και πολλά βιβλία... να μάθει να γράφει και να διαβάζει. Η παιδεία ανοίγει ορίζοντες, το είχε ακούσει!

Ο Λύκος δεν είχε πάει ποτέ σχολείο... Δεν είχε κοινωνικοποιηθεί σωστά... έτσι είπε ο εισαγγελέας της έδρας... Πάντως για αυτό δεν έφταιγε ο ίδιος ...να τα λέμε και αυτά!

Τα δικαιώματα των Λύκων καταπατούνται συχνά και τα στερεότυπα είναι δύσκολο να αλλάξουν... Ήταν ο κακός σε όλες σχεδόν τις ιστορίες που άκουγε... από πάππου προς πάππου που λένε! Αυτή η ταμπέλα τον ακολουθούσε πάντα!

Ίσως να χρειαζότανε και βοήθεια από κάποιους ειδικούς της ψυχικής υγείας. Είχε ακούσει ότι υπάρχουν πολλοί στην κοινωνία των ανθρώπων.

Ίσως να είχε και αυτός ανάγκη να επιβεβαιώσει ότι μπορεί να κάνει φιλίες ή μπορεί να αγαπηθεί. Δεν μπορεί... θα είχε και κάποιο χάρισμα... όλοι έχουν ταλέντο κάπου... Και αυτός

μάλλον ήταν καλός στο τρέξιμο ή στο μήκος... στον αθλητισμό τέλος πάντων...

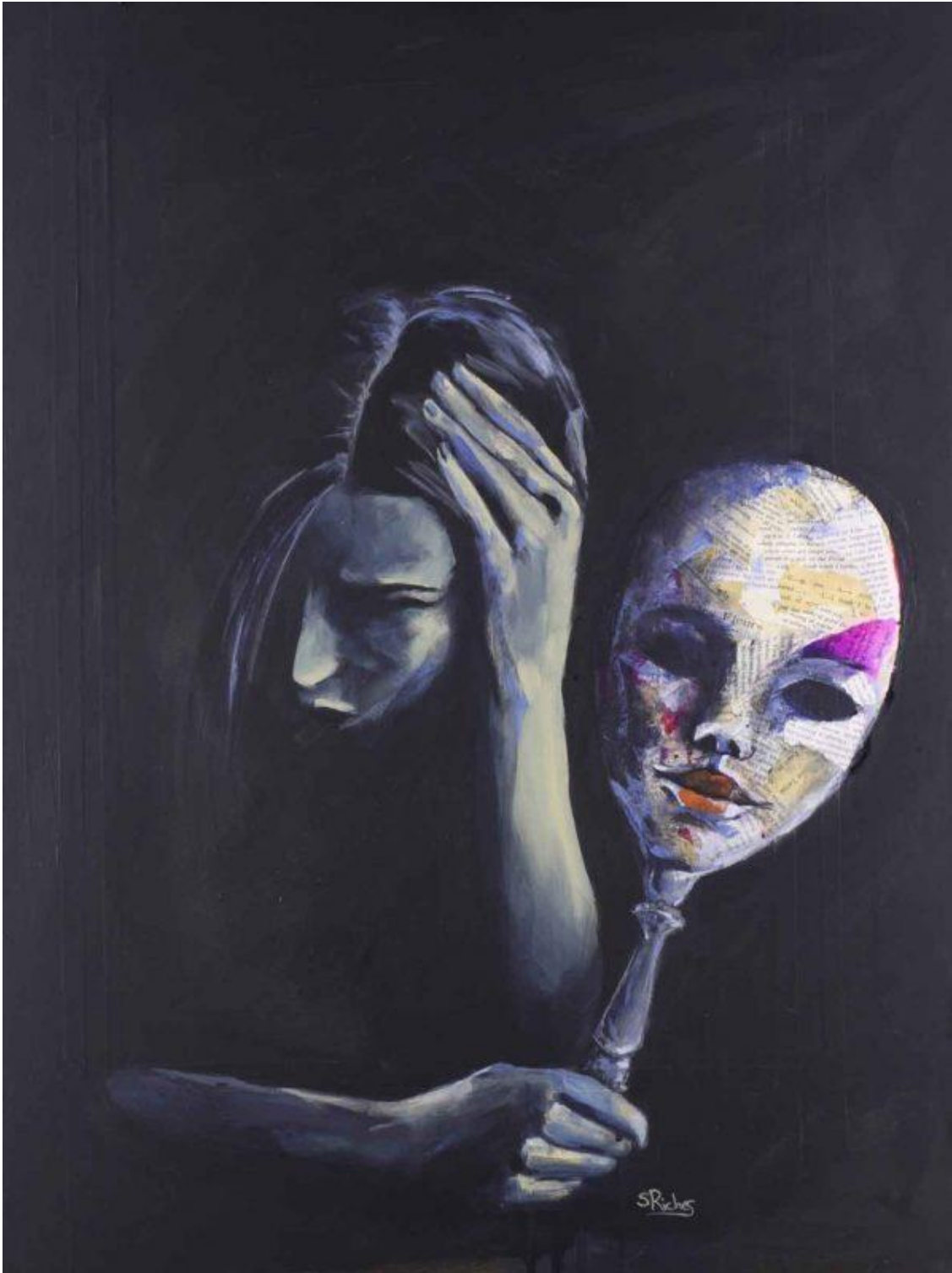

Σίγουρα είχε περάσει και αυτός δύσκολα παιδικά χρόνια. Αυτό όμως δεν ήταν θέμα της Κοκκινοσκουφίτσας, ούτε έπρεπε να νιώθει ενοχές που πρόδωσε την συμπεριφορά του...

Για ειδικά θέματα, υπάρχουν ειδικοί επιστήμονες και η μικρή Κοκκινοσκουφίτσα δεν ήταν από αυτούς. Ήξερε όμως ότι μπορούμε να απευθυνθούμε σε κείνους και να μας βοηθήσουν.

Ίσως ο Λύκος μας αν είχε ζητήσει βοήθεια νωρίς να μπορούσε να ζήσει και αυτός όπως οι άλλοι, χωρίς το επίθετο κακός δίπλα στο όνομά του.

<< Πολλές φορές οι θύτες έχουν υπάρξει και θύματα >>

Το έλεγε ο αγαπημένος της δάσκαλος και αυτό...

Προς το παρόν είμαστε χαρούμενοι που κάποιος ενδιαφέρθηκε για την Κοκκινοσκουφίτσα και μάλιστα χωρίς να του το ζητήσει κανείς ή να είναι υπεύθυνος για αυτήν

.Ήταν απλά ένας υπεύθυνος πολίτης. Έτσι χαρακτήρισε η
γιαγιά τον Ένκαρ!

Υπεύθυνο και άνθρωπο με **άλφα** κεφαλαίο!

Και εμείς μπορούμε να βοηθήσουμε αν καταλάβουμε ότι
κάποιος βρίσκεται σε κίνδυνο...

Υπάρχουν τηλέφωνα...

Υπάρχουν θεσμοί...

Υπάρχουν ειδικοί ...

Η Κοκκινοσκουφίτσα ήταν τυχερή.

Κατάφερε να γλιτώσει από το Λύκο με τη βοήθεια της τύχης και του Ένκαρ βέβαια !

Ίσως...

Αλλά υπάρχουν και άλλοι που μπορεί να μην σταθούν τόσο τυχεροί και να μην τελειώνει το παραμύθι με το ... έζησαν καλά αυτοί και εμείς καλύτερα.

Ίσως τελικά και ο Λύκος να έζησε καλύτερα και να βρήκε την σοφία και την μετάνοια μέσα στην μοναχικότητα. Αν και η μοναξιά σε αγριεύει!

Ή ίσως να υπάρχει εκεί έξω και να ψωνίζει!

**Και μην νομίζετε ότι μπορεί να τα στείλει μόνο στην
Κοκκινοσκουφίτσα μας!**

**Στο προηγούμενο παραμύθι, έκανε δώρο κόκκινες μπότες
στον Παπουτσωμένο μας γάτο!**

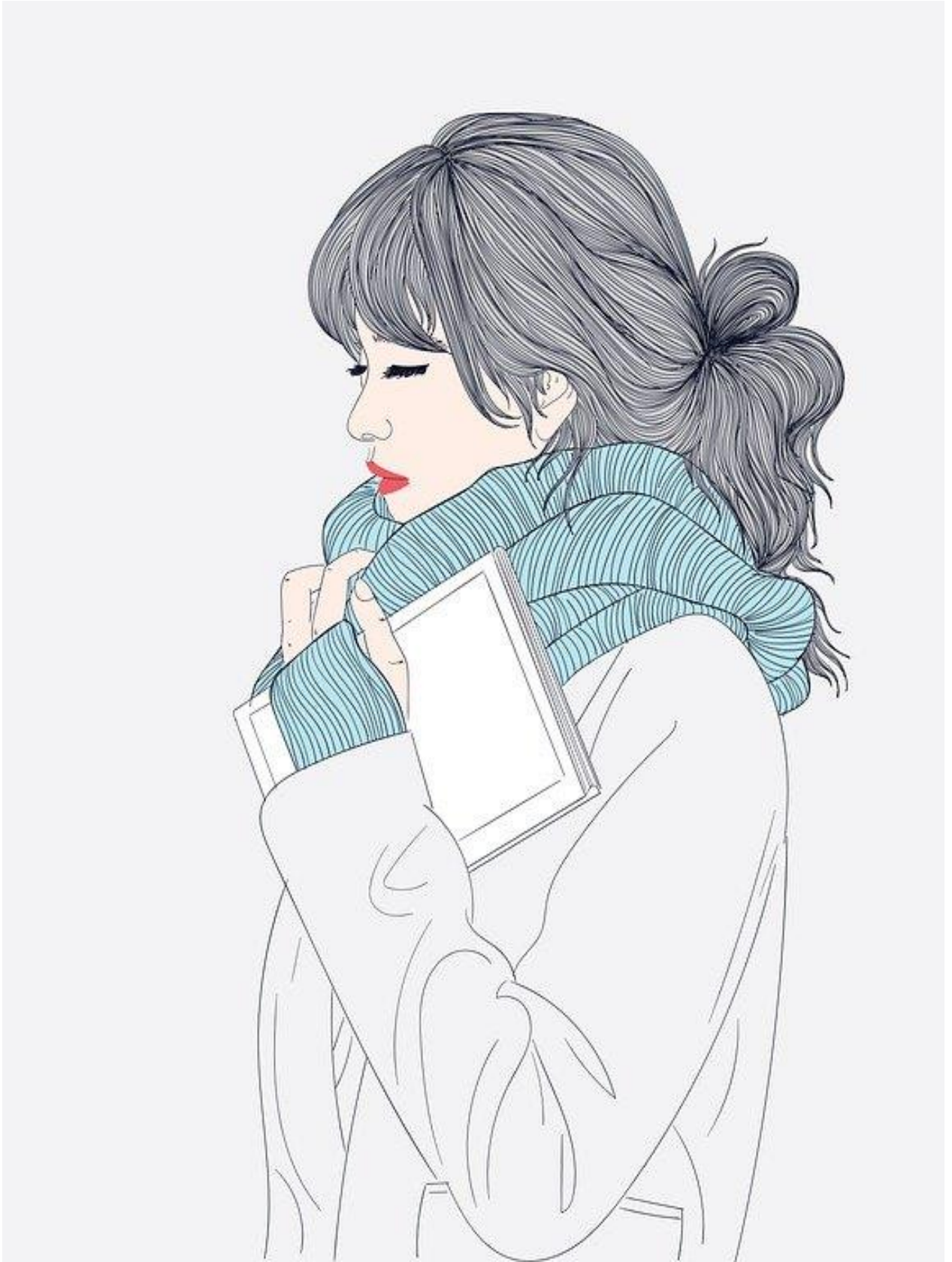
Ευτυχώς εκείνος ήταν γάτα!

Πουεντς , μποτάκια, αθλητικά... δεν έχει σημασία... Μπορεί μια μπάλα ή ένα αυτοκινητάκι... μπορεί κόκκινο, μπορεί και πράσινο... Μπορεί να πάρει ένα βιβλίο μαγειρικής για τη μαμά ή ένα μαντίλι για τη γιαγιά, ακόμη και ένα μαστούνι για τον παππού...

Ας μάθουμε να προσέχουμε τα περίεργα δώρα, και στα παραμύθια και στην πραγματικότητα.

Ας μάθουμε να εμπιστευόμαστε τα κοντινά μας πρόσωπα...

Ας μάθουμε ότι τα μυστικά που μας κάνουν να αισθανόμαστε περίεργα δεν πρέπει να μένουν μυστικά.

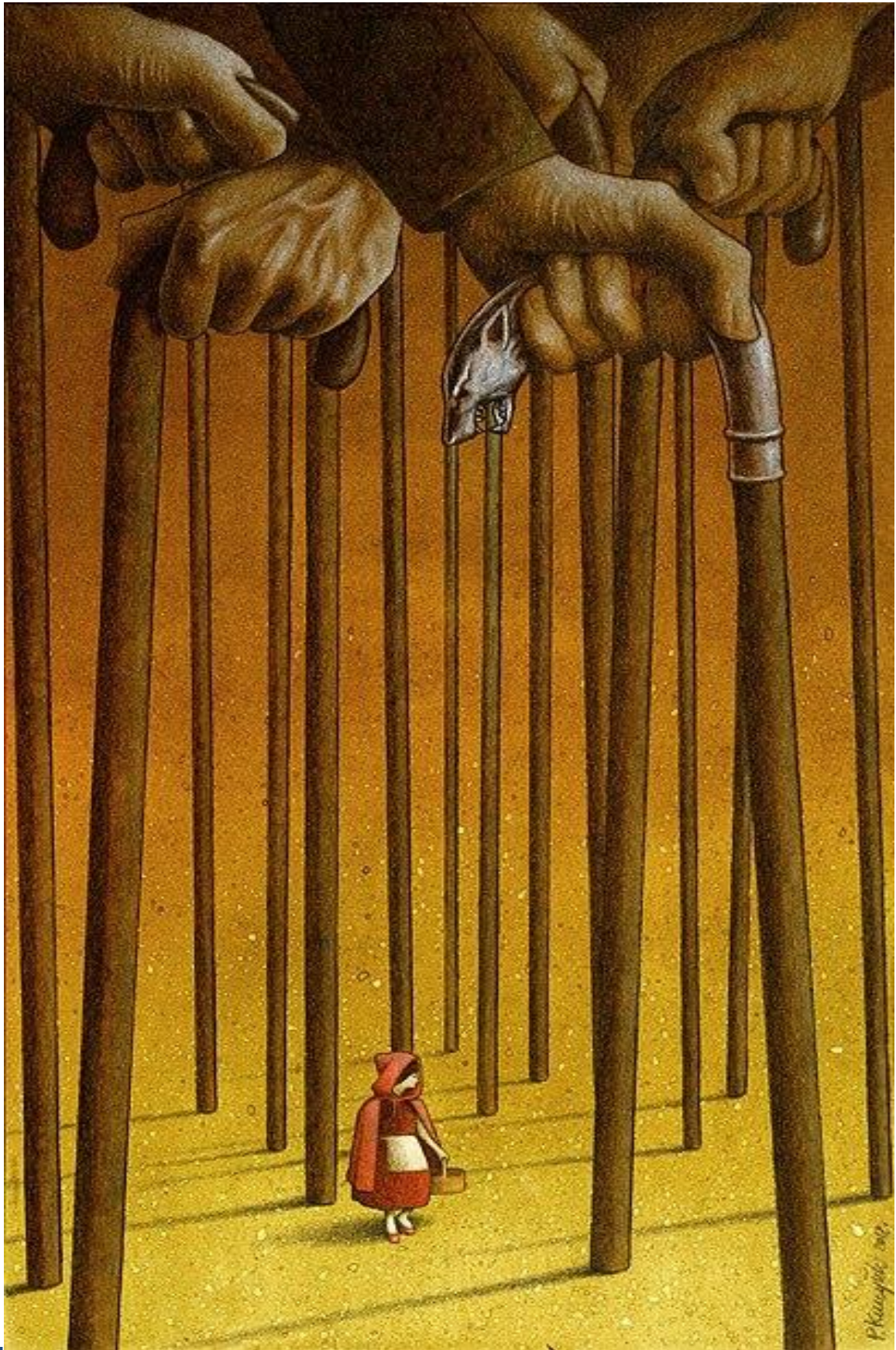

Να λέμε όχι στα μυστικά που μας πνίγουν. Υπάρχουν καλά και κακά μυστικά!

Αυτά τα κόκκινα παπούτσια, έγιναν παραμύθι για την Κοκκινοσκουφίτσα.

Αυτά τα κόκκινα παπούτσια μπορούν να γίνουν ιστορίες και να φτάσουν και σε άλλα παιδιά

Αυτά τα κόκκινα παπούτσια μπορεί να πιέζουν την ψυχή μας, να στενεύουν τα όνειρά μας αλλά και να ανεβάζουν την ψυχή μας στην ευτυχία!

Ένα ζευγάρι κόκκινα παπούτσια σαν της Κάρεν ή σαν της
Κοκκινοσκουφίτσας!

Εσύ έχεις ακούσει για τα κόκκινα παπούτσια;

Για τα κόκκινα παπούτσια που επιστράφηκαν γιατί μας
στένευαν;

Για τα κόκκινα παπούτσια που έκαναν την ψυχή μας σαν το χρώμα τους από λάθος ενοχή;

Σε αυτή την ιστορία ήταν όλοι τυχεροί και ο Λύκος ακόμη!
Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Ήμουν κι εγώ εκεί με ένα κόκκινο βρακί!

Λάθος, λάθος! Με εσώρουχο ούτε στο παραμύθι!

Και τα παραμύθια είναι δημόσια!

**Κόκκινα στενά παπούτσια και ρεβίθια και φακές
έγιναν όλα όπως τα λες;**

Σας φιλώ

Λύκος

